

om og Forſtaaelse af, ad hvilke Veie der ſkal arbeides, og navnlig faae klarer de mangfoldige Spørgsmaal, ſom ere bleuene reifte her i Salen, ikke blot de, der bleue dragne frem, da Udvalget kom med ſit Forſlag til Beſlutning i 1870, nemlig Spørgsmaalene om Examenſkommiſſioner og polyteknisk Læreanſtalt, men ogſaa de mange Spørgsmaal, der ſenere ere bleuene fremdragne, ſaaledes hele Spørgsmaalet om Univerſitetets Beſtyrelſe, om Maaden, paa hvilken Forelæſninger holdes, om Forbindelſen mellem Univerſitetet og Embedsvæſenet her i Landet, og ſamtlige de andre Spørgsmaal, ſom i de ſenere Aar have været paa Dmtale her, men ſom jeg ikke for Diebliffet ſtal komme nærmere ind paa. Det er derfor meget langt fra, at dette Forſlag er fremkommet enten for at ſtandſe Lønningslovenes Gang eller lægge nogen Hindring i Veien for, at vi her komme til en Ordning af den pekuniære Side, vedrørende det lærde Skolevæſen og navnlig Univerſitetet i videlſte Forſtand, ikke blot med Henſyn til Lønningsſpørgsmaalet, men ogſaa med Henſyn til Univerſitetets Balance; dette Forſlag til Beſlutning er i Virkeligheden den ſtorſte Beluillie, der fra vor Side kan viſes mod dem her i Salen, der lægge ſærlig Vægt paa hurtig at faae diſſe Spørgsmaal ordnede, paa en for Alle tilfredsſtillende og for Univerſitetet og det lærde Skolevæſen i Tiden frugtbringende Maade. Den Bei, der foreſlaas her, er heller ikke ny, det er den ſamme, ſom Folkethinget gif i 1869—70; dengang forelaa der Lønningslovsforſlag med Henſyn til Kultusminiſteriets Embedsmænd. Da diſſe Lønningsforſlag det andet Aar kom til Forhandling — det forſte Aar vare de i Udvalg — mente man endogſaa forſt at kunne lade dem gaa videre uden Udvalg. Det viſte ſig imidlertid da, at der til 2den Behandling fremkom en ſaadan Maſſe Ændringsforſlag og det ſaa dybt indgribende reformatoriſke Ændringsforſlag med Henſyn til ſelve Inſtitutionernes Dannelſe og Organization, at man enedes om at nedſætte et Udvalg, et Udvalg, der ganſke viſt formelt kom til at tage ſig ud ſom et Lønningsudvalg, men ſom dog i Virkeligheden tillige var et Organisationsudvalg, ſom det blev paalagt at enes om at fremſtille Grundtrækkene, ſom Folkethinget maatte anſe for rigtige at opſtille ſom Betingelſer for de Lønningsindrømmelſer, der fra Regjeringens Side bleue fordrøede. Dette Forſlag blev lyn betempet af meget ſaa Medlemmer her i Salen og fandt fuldtændig Tilſlutning fra Mange udenfor det Parti, der dengang dannede Venſtre her i Salen; men ligefom Meningen dengang ikke var, at et ſaadant Udvalg ſtulde udarbeide en ny Univerſitetslov eller en ny Lov for de lærde Stoler, — Noget, man vel forſtod laa ud over et ſaadant Udvalgs Kræfter, idet man gif ud fra, hvad man ogſaa gjør i dette Diebliff, at det er en Opgave, ſom nærmest eller egentlig maa paahvoile Miniſteriet — ſaaledes er det heller ikke Meningen nu

at nedſætte et Udvalg for at udarbeide en ny Skolelov eller en ny Fundats for Univerſitetet. Jeg fremhæver utrykkelig dette, fordi det synes, at det udenfor denne Sal har foreværet Manag, at det var Meningen. Hvis det var Meningen, vilde jeg ſige, at det var at paalægge os ſelv et aldeles uoverkommeligt Arbeide, og da kan jeg forſtaa, om Mange vilde ſige: Vil man forſt gjøre det, før man vil gaa til en Lønningsreform, er det med andre Ord det ſamme ſom, at man ſlet ikke vil have nogen Lønningsreform. Det er imidlertid ſlet ikke det, vi tilſigte; vi foreſlaa ſimpelthen, at der nedſættes et Udvalg med den Opgave at fremſætte, ſaavidt muligt efter Overenſtomſt mellem de forſtjellige Grupper her i Salen, og hvis det ikke opnaas, da indenfor hver Gruppe for ſig, hvad man anſer for de nødvendige Grundtræk for Ordningen af den lærde Skole ſom Betingelſe for at kunne gaa ind paa Regjeringens Lønningsforſlag. Jeg tror ikke, det vil unde Noget, at der ſtilles en ſaadan Betingelſe for at gaa ind paa Lønningsforſlaget, eller at overhovedet Lønningsreformen ſættes i Forbindelſe med Organisationsſpørgsmaalet. Der er jo allerede ved en anden Sags Behandling, nemlig Behandlingen af Univerſitetets Lønningslov, af det ærede Medlem for Kjøbenhavnſ 5te Valgfreds (Goos) fremſat den Betragtning — nemlig i Anledning af Univerſitetets Lønningslov — at man viſnok maatte ind paa Kompensationsſyſtemet; jeg tror nok, at det ærede Medlem dengang opfattede Kompensationsſyſtemet ſom noget Andet, end det virkelig er; han opfattede det ſom noget Umoralſt, ſom en Politif, der maatte føre til, at man opgav, hvad man anſaa for rigtigt for at opnaa Noget af, hvad man anſer for ønskeligt. Det er ikke Tilfældet; ſaaledes opfatter jeg ialfald ikke Kompensationsſyſtemet, naar jeg mener, at det bør ligge til Grund for, hvad dette Udvalg bør tilſtræbe. Sagen er jo den, at ſaaledes ſom de politiffe Forhold her have udviklet ſig, vil en Reining, ſom ikke er repræſenteret i Regjeringen, ikke kunne ſætte ſin Anſkuelse igjennem, idetmindſte ikke have Haab om praktiff ſnart at kunne ſætte det Væſentlige af ſine Anſkuelſer igjennem, uden at gjøre Bedtagelſen af diſſe til Betingelſe for at gaa ind paa Regjeringens Forſlag. Det ærede Medlem, jeg ſer paa i dette Diebliff (Briz) og, ſom jeg tror, er en Modſtander af Forſlaget, eller ſom idetmindſte for 10 Aar ſiden var Modſtander af Forſlaget, vil viſnok giſe mig Ret i, at det er den Maade, vi meſt praktiff fremme den Sag paa. (Briz: Nei!). Det ærede Medlem ſiger nei; det underer mig, thi jeg erindrer, at det ærede Medlem ogſaa i 1870 var Modſtander af denne Bei, men da raadede det ærede Medlem til at gaa en anden Bei, han ſagde: Skaf et parlamentariſt Flertal, ſaa gaar Miniſterten, og ſaa komme de An-